

det Udtryk, jeg brugte, Rekonvalescentanstalt, for dette Hjem, ikke er rigtigt, det dækker ikke Hjemmets faktiske Formaal, som jo er Optagelse af kronisk syge. Men denne fejle Betegnelse spiller ved Bedømmelsen af den hele Situation ikke nogen som helst Rolle, thi i Henhold til den Skildring, det ærede Medlem Hr. Simonsen her har givet, er det faktiske jo netop det, som jeg omtalte, at det private Initiativ sætter ind for at løse en Opgave, som det i og for sig er værdifuldt at faa løst, som det er smukt at tage op og faa et Resultat ud af, men man gør det paa Grundlag af utilstrækkelige Midler, idet man ræsonnerer som saa: Naar vi blot faar sat det i Gang, bliver det Statens Pligt at holde det i Gang, og hvad vi maatte mangle i det Beløb, vi skal have til Disposition for at betale det, som Igangsættelsen har kostet, ja, det kommer Staten ogsaa til at overtage; for Truselen om Sandsynligheden for, at vi om kortere eller længere Tid kan blive nødt til at standse, kommer Staten til at bølge sig. Nu siger det ærede Medlem, at det er et rimeligt og billigt Krav, der her stilles. Ja, det skal jeg ikke udtale mig om, men jeg vil minde det ærede Medlem om, at ud af de mange rimelige og billige Krav kommer den urimelige og ubillige Sum, nemlig den, som vi finansielt er ude af Stand til at bære; og under Hensyn til Omkostningerne, som hele den sociale Lovgivning her i Landet medfører, og som jeg gentagende har omtalt fra denne Plads, gaar det ikke an, at Staten erkender Forpligtelser paa Grundlag af sociale Institutioners Tilvejebringelse ved privat Initiativ.

Jeg har villet give Udtryk for denne min Opfattelse, som altsaa har en dobbelt Side: Erkendelsen af, at her er Tale om et smukt Formaal, som maaske søges løst paa rette Maade gennem den Institution, som i Aarhus er tilvejebragt, og paa den anden Side, at det private Initiativ virkelig selv i alt væsentligt maa bære Byrden, hvor det har været Drivfjederen til en Virksomheds Igangsættelse. Ud fra denne almindelige Betragtning har jeg stillet det Forslag, som vil foreligge til tredje Behandling af Finansloven, gaaende ud paa en Støtte til det vedkommende Sygehjem paa 4 500 Kr. aarlig som første Del af en 3-aarig Bevilling. Jeg tror, det vil være rigtigt paa Grundlag af det af Ministeriet stillede Ændringsforslag at gaa til en nærmere Forhandling med Finansudvalget om denne Sag, idet jeg skal erklære mig rede til at strække mig saa vidt, som det er for-

svarligt, men absolut ikke mener at kunne gaa til en Bevilling af den Størrelse, som af de ærede Forslagsstillere her er foreslaaet. Jeg tror, at for denne Sags gode Fremme i den nærmest kommende Tid vil det være formaalstjenligst, at Ændringsforslagene tages tilbage, og det er derfor, jeg henstiller til de ærede Forslagsstillere, at dette sker.

Johannes Lou: Lige saa skuffende den højtærede Ministers første Indlæg i denne Sag var, lige saa meget maa jeg takke for det sidste. Den højtærede Minister giver Udvalgsmedlemmerne det gode Raad at trække disse Ændringsforslag tilbage, for at der kan ske Forhandling med Finansudvalget, og da det er Forslagsstillernes Hensigt at faa det bedst mulige ud af denne Sag, vil jeg ved Slutningen af mit Foredrag paa egne og Medforslagsstilleres Vegne trække Ændringsforslagene tilbage.

Der er talt om en Slags Letsindighed fra det private Initiativs Side her med Hensyn til de Omkostninger, man har beregnet, og de Omkostninger, man har villet paalægge Staten. Slet saa letsindigt, som den højtærede Indenrigsminister fremstillede det, tror jeg nu ikke disse Mennesker har handlet. Thi det er dog sikkert, at da den Kommission, der var nedsat til Overvejelse af Spørgsmaalet om Oprettelse af Anstalter for saadanne kronisk syge, om hvilke der ikke gælder særlige Lovregler, havde begyndt sit Arbejde, søgte Aarhus denne Kommission for hos den at faa at vide, hvilken Stilling den vilde indtage til hele dette Spørgsmaal. Kommissionen var paa den Tid den eneste, der havde med alle disse Ting at gøre, og paa det Tidspunkt stillede den sig ganske anderledes velvilligt overfor denne Sags Løsning, de finansielle Forhold var jo den Gang anderledes. Derfor mener jeg, at dette private Initiativ fra Aarhus havde ikke saa lidt at bygge den Antagelse paa, at Staten vilde hjælpe med at gennemføre Foretagendet. Endvidere henvendte Aarhus-Udvalget sig ogsaa til daværende Folketingsmand Hegelund-Lange, og han erklærede, at et saa udmærket Formaal som det, man her søgte at løse, vilde Staten med Glæde støtte, naar man fik begyndt paa Sagerne.

Jeg skal, som jeg begyndte med, sige, at vi Forslagsstillere trækker vore Ændringsforslag tilbage, idet vi haaber, at det høje Finansudvalg sammen med Ministeriet vil søge til tredje Behandling at naa et Resultat, som hele Tinget kan hilse med Tilfredshed.